

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

TUSSENARREST

van 8 november 2016 met nummer RvVb/A/1617/0244
in de zaak met rolnummer 1314/0475/A/4/0570

Verzoekende partij	het college van burgemeester en schepenen van de stad MORTSEL vertegenwoordigd door advocaten Dirk LINDEMANS en Bert VAN HERREWEGHE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN
Tussenkommende partij	de bvba WOONPLANNERS vertegenwoordigd door advocaat Pieter JONGBLOET, met woonplaatskeuze op het kantoor te 1000 Brussel, Jan Jacobsplein 5

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 3 april 2014, zoals geregulariseerd op 22 mei 2014 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 30 januari 2014.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de tussenkommende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mortsel van 23 mei 2011 ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van bijkomende groene parkeerplaatsen op een perceel gelegen te 2640 Mortsel, Liersesteenweg 130, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie C, nummer 408/15.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota in, maar wel het administratief dossier. De tussenkommende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 13 september 2013.

Advocaat Filip DE PRETER *loco* advocaten Dirk LINDEMANS en Bert VAN HERREWEGHE voert het woord voor de verzoekende partij. Advocaat Pieter JONGBLOET voert het woord voor de tussenkommende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

1.

De bvba WOONPLANNERS verzoekt met een aangetekende brief van 4 augustus 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 10 november 2014 de tussenkomende partij toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomende partij werd verzocht om haar verzoekschrift tot tussenkomst te regulariseren en een akte van aanstelling van de organen, en het bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan heeft beslist om in rechte op te treden over te maken aan de Raad.

De tussenkomende partij heeft de gevraagde stukken ingediend.

2.

Ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst.

Standpunt van de partijen

De tussenkomende partij zet in het verzoek tot tussenkomst uiteen:

“...

2. DE ONTVANKELIJKHEID RATIONE TEMPORIS

Verzoekster tot tussenkomst heeft de vervaltermijn bepaald in artikel 18, §1, eerste lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 overschreden.

Deze vervaltermijn van twintig dagen die ingaat de dag na de dag van de notificatiebrief is evenwel onredelijk kort en verplicht de partijen een onredelijk actieve houding aan te nemen gedurende de procedure voor Uw Raad.

Bij arrest van 30 juni 2014 (arrest nr. 98/2014) vernietigde het Grondwettelijk Hof de vervaltermijn van vijftien dagen voor het instellen van een verzoek tot voortzetting van de rechtspleging, zoals bepaald in artikel 4.8.19 VCRO.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde daaromtrent:

"B.10.2. Een vervaltermijn van vijftien dagen, die ingaat de dag na de dag van de betekening van het schorsingsarrest, verplicht de betrokken partijen een heel actieve houding aan te nemen gedurende de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Niettegenstaande aan die partijen enkel een formeel verzoek tot voortzetting wordt gevraagd, zonder inhoudelijke standpunten, zou een dermate korte vervaltermijn afbreuk kunnen doen aan de rechten van de verdediging indien hij hen niet in staat stelt op bevredigende wijze overleg te plegen met hun advocaat; hij vormt in elk geval geen relevante maatregel in het licht van het door de decreetgever nagestreefde doel,

aangezien de korte duur van de termijn de partijen ertoe kan brengen steeds een verzoek tot voortzetting in te dienen, waardoor het nut van de "hakbijl "procedure verdwijnt." (GwH 30 juni 2014, nr. 98/2014)

Verzoekster in tussenkomst meent dat artikel 18, §1, eerste lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012, genomen in uitvoering van artikel 4.8.21. §1 VCRO, die bovendien niet wordt geschorst tijdens de gerechtelijke vakantie, eveneens een onredelijk korte vervaltermijn voorschrijft van twintig dagen.

2.1 in hoofdde: buiten toepassing o.g.v. 159 Gw.

Gelet op het aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof omtrent het verzoek tot voortzetting in de schorsingsprocedure, is het verschil in termijn om een verzoek tot tussenkomst in te dienen bij de Raad van State enerzijds, en bij Uw Raad anderzijds, a fortiori kennelijk niet redelijk verantwoord.

Immers, alwaar in het raam van de schorsingsprocedure in beginsel een kortere termijn een wettig doel nastreeft en te verantwoorden valt in het kader van het schorsingscontentieux, is dit absoluut niet het geval voor wat betreft het verzoek tot tussenkomst

Verzoekster merkt daarbij op dat er overigens geen enkele reden bestaat waarom deze termijn 20 dagen bedraagt en geen 30 zoals in het vroegere artikel 4.8.19. Verzoekster meent zelfs dat het mogelijk om een materiële vergissing gaat van de decreetgever.

Het advies van de Raad van State bij het voorstel van decreet en de parlementaire voorbereiding spreken voor zich:

- *Memorie van toelichting bij het voorstel van decreet:*

"Onderafdeling 5. Tussenkomst

Artikel 4.8.22.

Paragraaf I, eerste en tweede lid, stemmen inhoudelijk overeen met artikel 4.8.19, §1, eerste en tweede lid (verzoek tot tussenkomst).

Zoals bij de Raad van State geldt, zal een vordering tot tussenkomst bij verzoekschrift plaatsvinden, ook als de tussenkomst tot doel heeft het inleidend verzoekschrift te ondersteunen.

Het derde lid machtigt de Vlaamse Regering om de nadere regels uit te werken over de vormvereisten waaraan het verzoekschrift moet beantwoorden en de bij het verzoekschrift te voegen stukken."(Parl. St. zittingsjaar 2011-2012, stuk 1509/1)

- *Advies van de Raad van State over het voorstel:*

"In tegenstelling tot wat in de toelichting bij het voorstel wordt gesteld, bestaat er geen inhoudelijke overeenstemming tussen paragraaf 1, tweede lid, van respectievelijk het bestaande artikel 4.8.19 en het voorgestelde artikel 4.8.22 van de Codex. In die laatste bepaling is niet langer voorzien in een termijn van dertig dagen voor de indiening van een verzoek tot tussenkomst en in een mogelijkheid voor de Raad om toch een latere

tussenkost toe te laten voor zover die de procedure niet vertraagt, maar in een delegatie aan de Vlaamse Regering om de wijze van indiening van het genoemde verzoek en de daarbij geldende "vervaltermijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen" te bepalen. Het verdient aanbeveling in de memorie van toelichting een verduidelijking op te nemen betreffende genoemde wijziging." (Parl. St. zittingsjaar 2011-2012, stuk 1509/2)

- Via een amendement werd vervolgens niet overgegaan tot een verduidelijking van de bestaansreden van de minimumvervaltermijn van 20 dagen, maar makkelijkheidshalve de memorie aangepast om toch tegemoet te komen aan de opmerking van de afdeling wetgeving:

"Bijkomend willen de opstellers van het decreet een foutieve verwijzing in de memorie van toelichting bij het voorgestelde artikel 4.8.22 rechtzetten.

De Raad van State stelde een discrepantie vast tussen het voorgestelde artikel 4.8.22 en het bestaande artikel 4.8.19, §1, tweede lid, van de VCRO. Het bestaande artikel 4.8.19, §1, tweede lid van de VCRO voorziet in een termijn van dertig dagen voor een verzoek tot tussenkost en in een mogelijkheid voor de Raad om toch een latere tussenkost toe te laten voor zover die de procedure niet vertraagt. Het voorgestelde artikel 4.8.22 van de VCRO voorziet in een delegatie aan de Vlaamse Regering om de wijze van indiening van het genoemde verzoek en de daarbij geldende 'vervaltermijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen' te bepalen.

In tegenstelling tot wat in de toelichting bij het initieel ingediende voorstel wordt gesteld, bestaat er dus geen inhoudelijke overeenstemming tussen het bestaande artikel 4.8.19, §1, tweede lid, en het voorgestelde artikel 4.8.22." (Parl. St. zittingsjaar 2011-2012, stuk 1509/3)

Inderdaad, ondanks de vraag om verduidelijking in het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State is het volkomen tevergeefs zoeken naar een verklaring waarom toch een termijn van twintig dagen werd ingesteld in plaats van een termijn van dertig dagen.

Sterker nog, het nut alsook het doel van de termijn van twintig dagen is onbestaande. Integendeel, uit de memorie van toelichting blijkt zelfs uitdrukkelijk dat het 1) de bedoeling was de bestaande termijn te behouden, en het 2) de bedoeling was van de decreetgever om het instellen van het verzoek tot tussenkost naar analogie met de procedure bij de Raad van State vorm te geven.

De termijn van twintig dagen zoals bepaald in artikel 18, §1, eerste lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012, genomen in uitvoering van artikel 4.8.21. §1 VCRO, is onwettig en dient in toepassing van artikel 159 Gw. buiten toepassing te worden gelaten. Immers, ingevolge het arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet anders dan mutatis mutandis worden geoordeeld dat de minimumtermijn van 20 dagen, bepaald in artikel 4.8.21. §1 VCRO, evenmin grondwetsconform is wegens té kort.

Verzoekster wijst in dat verband op artikel 26 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, zoals ingevoegd bij bijzondere wet van 12 juli 2009:

...

Het verzoekschrift werd ingesteld binnen een termijn van dertig dagen. Het verzoek tot tussenkost is ontvankelijk.

2.2 in ondergeschikte orde: prejudiciële vraag

Volgens vaste rechtspraak acht het Grondwettelijk Hof zich niet bevoegd om uitspraak te doen over de verenigbaarheid van een besluit van een regering met de Grondwet.

Evenwel luidt artikel 4.8.21.§1 VCRO als volgt:

"Art. 4.8.21. §1. Elk van de belanghebbenden, vermeld in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen.

*De Vlaamse Regering bepaalt op welke wijze een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend. **Zij bepaalt de vervaltermijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen.***

De Vlaamse Regering bepaalt tevens de vormvereisten waaraan het verzoekschrift moet beantwoorden. Zij bepaalt welke stukken bij het verzoekschrift gevoegd moeten worden."
(eigen vetdruk)

De minimale vervaltermijn van twintig dagen is dus vastgesteld bij decreet.

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof waarnaar hierboven reeds werd verwezen, kan duidelijk worden opgemaakt dat een minimumtermijn van twintig dagen om een verzoek tot tussenkomst in te dienen niet als grondwetsconform kan worden beoordeeld.

Verzoekster tot tussenkomst verzoekt Uw Raad dan ook om volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

"Schendt artikel 4.8.21. §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoerd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene rechtsbeginselen van toegang tot een rechter, het recht op daadwerkelijke rechtshulp, het recht van verdediging en het recht op wapengelijkheid, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet, doordat de vervaltermijn, waarbinnen de belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.11,'1, eerste lid van de VCRO op ontvankelijke wijze een verzoek tot tussenkomst kunnen indienen die ingevolge deze bepaling bij besluit op,20 dagen kan worden gesteld, te kort is om in overleg met hun raadsman een beredeneerd verzoek tot tussenkomst in te dienen, in vergelijking met de termijn van dertig dagen die geldt in de procedure voor de Raad van State. "

Voor zover het Grondwettelijk Hof net als verzoekster tot tussenkomst van mening zou zijn dat deze vervaltermijn van twintig dagen niet verenigbaar is met de bovenvermelde bepalingen en beginselen, is de termijn van 20 dagen zoals bepaald in artikel 18, §1, eerste lid van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 onwettig en dient in toepassing van artikel 159 Gw. door Uw Raad buiten toepassing te worden gelaten bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van het verzoek tot tussenkomst.

Het verzoek tot tussenkomst werd ingediend binnen een termijn van dertig dagen. Het verzoek is ontvankelijk.

..."

De verzoekende partij repliceert in de toelichtende nota als volgt:

“
...
TEN GRONDE

a. In hoofddorde: het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.

Artikel 18 van het besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen, zoals dat van toepassing was op het moment dat het verzoek tot tussenkomst werd ingediend, bepaalde als volgt:

“(...) § 1. Het verzoekschrift tot tussenkomst wordt ingediend binnen een vervaltermijn van twintig dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening, vermeld in artikel 15, eerste lid.”

In overeenstemming met artikel 15 van hetzelfde besluit, wordt het verzoekschrift aangetekend ter kennis gebracht aan de verweerder, en het college, en de belanghebbenden in de zaak zoals vermeld in het (toenmalig) artikel 4.8.11, § 1 eerste lid VCRO.

In overeenstemming met artikel 4.8.11, § 1 VCRO, zoals van toepassing op het moment van het indienen van het verzoek tot tussenkomst, wordt de aanvrager van de vergunning als belanghebbende partij beschouwd.

De aanvrager van de vergunning heeft na kennisgeving van het verzoekschrift dus 20 dagen de tijd om (op ontvankelijke wijze) tussen te komen in de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen. Bij gebreke hieraan, komt dat recht te vervallen.

Zoals de bvba WOONPLANNERS zelf aangeeft in haar toelichtende memorie (p. 6), heeft zij haar verzoek tot tussenkomst in de voorliggende procedure ingediend buiten de in artikel 18 § 1 eerste lid voorziene vervaltermijn van twintig dagen.

Het verzoek tot tussenkomst is bijgevolg onontvankelijk.

Om die reden kan bij de beoordeling van het voorliggend beroep ook geen rekening worden gehouden met hetgeen zij uiteenzet in haar toelichtende memorie.

De overwegingen die de bvba WOONPLANNERS in haar toelichtende memorie wijdt aan de ontvankelijkheid van haar verzoek tot tussenkomst, doen daarover niet anders besluiten.

In tegenstelling tot wat de bvba WOONPLANNERS suggereert, is er alvast geen reden om de wettigheid van art. 18, § 1 eerste lid van het besluit van 13 juli 2012 in vraag te stellen.

Uit het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 98/2014 dat de bvba WOONPLANNERS citeert, kan alvast niet worden afgeleid dat de voorziene vervaltermijn van twintig dagen onredelijk kort zou zijn. Bedoeld arrest betrof uitsluitend de vraag naar de wettigheid van een termijn van 15 dagen om voortzetting te vragen in de schorsingsprocedure voor de Raad van State. Dit arrest kan alleen al om die reden niet mutatis mutandis worden toegepast op de termijn van twintig dagen waarin is voorzien in art. 18, § 1 eerste lid van het besluit van 13 juli 2012.

In een arrest nr. 11/2012 heeft het Hof weliswaar geoordeeld dat een termijn van twintig dagen om een verzoek tot tussenkomst in te dienen ongrondwettig is, in zoverre die termijn onmiddellijk een aanvang neemt vanaf de aanplakking van de vergunningsbeslissing en er

niet voorzien is in een attest waaruit blijkt dat de aanvrager ook effectief is overgegaan tot aanplakking. A contrario kan uit deze rechtspraak afgeleid worden dat een termijn van twintig dagen niet als onredelijk kort en met een onzekere aanvangstermijn kan worden beschouwd wanneer de kennisgeving van het besluit verzekerd is, zoals in casu het geval door de verplichte voorafgaande individuele kennisgeving aan (o.a.) de aanvrager van de vergunning.

Overigens kan worden opgemerkt dat, in de praktijk, het Grondwettelijk Hof de termijnen voor de indiening van een memorie tot tussenkomst of voor een memorie van antwoord voor het Hof vaak verkort tot twintig dagen. Als het Hof zelf een termijn van twintig dagen hanteert, zou het verbazen dat het Hof diezelfde termijn wel ongrondwettig zou bevinden in het kader van de procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Ten slotte blijkt uit een overzicht van arresten van het Grondwettelijk Hof dat een (verval)termijn van twintig dagen nog in andere materies voorkomt, zonder dat het Hof een dergelijke termijn als onredelijk kort heeft beoordeeld.

Dat de vervaltermijn van twintig dagen niet als onredelijk kort kan worden beschouwd, werd intussen ook bevestigd door het feit dat diezelfde vervaltermijn werd overgenomen in het thans geldende artikel 61 § 1 van het besluit van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges. Die bepaling geeft uitvoering aan het artikel 20 van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, dat op zijn beurt de bewoordingen van het (thans opgeheven) artikel 4.8.21, § 1 VCRO heeft overgenomen. Die termijn van 20 dagen werd overigens ook voor andere proceshandelingen voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen gebruikt, waaronder het indienen van de laatste nota na de memorie van wederantwoord.

Overigens kan nog worden opgemerkt dat de voorziene termijn van 20 dagen kan worden verlengd indien de verzoeker ten gevolge van overmacht in de absolute onmogelijkheid verkeert om binnen de wettelijke termijn beroep in te stellen. De bewijslast van het bestaan van overmacht ligt hier evenwel bij de verzoeker. De tussenkomende partij voert alvast niet aan dat zij zich in zo'n situatie van overmacht bevond op het moment dat zij haar verzoek tot tussenkomst heeft ingediend buiten de voorziene termijn.

Gelet op het voorgaande, is er geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over artikel 4.8.21, § 1 VCRO. Er is klaarblijkelijk geen sprake van enige schending van de bepalingen die het recht tot toegang tot de rechter regelen (art. 26, §4, 2° Bijz.W.GwH), noch het gelijkheidsbeginsel vervat in art. 10 en 11 van de Grondwet (artikel 26, §2, derde lid Bijz.W.GwH). Minstens slaagt de tussenkomende partij er niet in om dergelijke klaarblijkelijke schending voldoende aannemelijk te maken.

*Het verzoek tot tussenkomst is onontvankelijk.
...*

Beoordeling door de Raad

1.

Het wordt niet betwist dat de tussenkomende partij bij het indienen van het verzoekschrift tot tussenkomst, de vervaltermijn, bepaalt in artikel 18, § 1 Procedurebesluit, heeft overschreden.

Artikel 18, § 1 Procedurebesluit, luidt als volgt:

“Het verzoekschrift tot tussenkomst wordt ingediend binnen een vervalt termijn van twintig dagen die ingaat de dag na de dag van de betekening, vermeld in artikel 15, eerste lid. Bij ontstentenis van een betekening kan de Raad een latere tussenkomst toelaten, als die tussenkomst de procedure niet vertraagt.”

De rechtsgrond van deze bepaling is het toenmalig artikel 4.8.21, § 1 VCRO, dat bepaalde:

“§ 1. Elk van de belanghebbenden, vermeld in artikel 4.8.11, § 1, eerste lid, kan in de zaak tussenkomen.

De Vlaamse Regering bepaalt op welke wijze een verzoek tot tussenkomst wordt ingediend. Zij bepaalt de vervalt termijnen die niet korter mogen zijn dan twintig dagen.

De Vlaamse Regering bepaalt tevens de vormvereisten waaraan het verzoekschrift moet beantwoorden. Zij bepaalt welke stukken bij het verzoekschrift gevoegd moeten worden.”

2.

De kritiek van de tussenkomende partij is de korte duur van de vervalt termijn. Volgens de tussenkomende partij is de vervalt termijn onredelijk kort en verplicht het de partijen een onredelijk actieve houding aan te nemen gedurende de procedure voor de Raad.

De kritiek van de tussenkomende partij komt neer op kritiek op artikel 4.8.21, § 1 VCRO, hiervoor aangehaald. Immers, de duur van de vervalt termijn bepaald in artikel 18, § 1 Procedurebesluit ligt binnen de grenzen van de bevoegdheid van de Vlaamse regering om de vervalt termijn te bepalen, verleend in het voormeld artikel 4.8.21, § 1 VCRO.

De tussenkomende partij suggereert om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

Schendt artikel 4.8.21. §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoerd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene rechtsbeginselen van toegang tot een rechter, het recht op daadwerkelijke rechtshulp, het recht van verdediging en het recht op wapengelijkheid, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet, doordat de vervalt termijn, waarbinnen de belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.11, § 1, eerste lid van de VCRO op ontvankelijke wijze een verzoek tot tussenkomst kunnen indienen die ingevolge deze bepaling bij besluit op 20 dagen kan worden gesteld, te kort is om in overleg met hun raadsman een beredeneerd verzoek tot tussenkomst in te dienen, in vergelijking met de termijn van dertig dagen die geldt in de procedure voor de Raad van State.

Gelet op artikel 26, § 2 van de Bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof wordt de hiervoor aangehaalde prejudiciële vraag gesteld.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De debatten worden heropend.
2. Aan het Grondwettelijk Hof wordt de volgende prejudiciële vraag gesteld:

Schendt artikel 4.8.21, §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, zoals ingevoerd door artikel 5 van het decreet van 6 juli 2012 houdende wijziging van diverse bepalingen van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, wat de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de algemene rechtsbeginselen van toegang tot een rechter, het recht op daadwerkelijke rechtshulp, het recht van verdediging en het recht op wapengelijkheid, de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en de artikelen 144, 145, 160 en 161 van de Grondwet, doordat de vervaltermijn, waarbinnen de belanghebbenden in de zin van artikel 4.8.11, § 1, eerste lid van de VCRO op ontvankelijke wijze een verzoek tot tussenkomst kunnen indienen die ingevolge deze bepaling bij besluit op 20 dagen kan worden gesteld, te kort is om in overleg met hun raadsman een beredeneerd verzoek tot tussenkomst in te dienen, in vergelijking met de termijn van dertig dagen die geldt in de procedure voor de Raad van State.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 8 november 2016 door de vierde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ